

Wayn seděl do večera v sýpce na obilí. Jakmile se snesla noc a život na ranči utichl, proplížil se zpět do sklepa a přes kamennou koupelnu se dostal k placatému okrouhlému balvanu, který byl naproti vaně. Zasunul do škvíry nůž, zatlačil na západku a opatrně tak pootevřel kamenné dveře.

Vstoupil a pákou je za sebou zase zavřel. Byl to důmyslný mechanismus, který byl dílem jeho předků.

Wayn prošel nízkou chodbou a nepozorovaně vylezl zase ven v lesíku za rančem. Zamířil do Jenkinsu, kde bydlel v hotelu. Myslel na Malcolmovu dceru. Na tu posmutnělou dívku, ke které ho cosi přitahovalo. Snad i to, jak byla nepřístupná. Toužil jí znovu spatřit nebo se s ní setkat a promluvit si sní. Třeba o ničem, jen slyšet její hlas a vidět její milou tvář...

Příštího dne se opět se setměním vypravil Wayn do lesíka u ranče a vklouzl do podzemní chodby. Když prošel až do spojovací chodbičky, náhle zpozorněl, neboť spatřil škvírou nad placatým balvanem světlo. Někdo zřejmě byl v koupelně.

Mladík opatrně našlapoval a přiblížil se ke škvíře. Pohlédl zvědavě dovnitř a spatřil na stole položený svícen se třemi rozžatými svíčkami. Opodál v kamenné vaně někdo ležel a odpočíval.

Byla to Sandra...

Waynovi se zatajil dech a srdce mu bušilo až v krku. Dívka ležela úplně nahá ve vodě a česala si vlasy. Chtěl odejít zpět do chodby, ale nedokázal to. Světlo svíček sice neosvětlovalo všechny detaily jejího těla, ale přesto byl velmi vzrušen. Část těla měla skrytu v kamenné vaně, ale o to více ho přitahovala a musel se velice přemáhat, aby nevníkl dovnitř. Věděl však dobře, že tím by vše zkazil. A tu

malinkou naději, kterou měl, tu maličkou jiskřičku naděje by navždy uhasil.

Byl jak očarován a jen stál, nemoha se hnout a hleděl škvírou na dívku.

Pojednou dívka vstala a začala se pomalu mýť. Mladík viděl teď vše. Celé její půvabné mladé a krásné ženské tělo.

Po chvíli se začala utírat ručníkem. Báł se, aby snad nezaslechla zrychlený tlukot jeho srdce či jeho potlačovaný přerývaný dech. Hleděl v němém obdivu na její pěkné mladé tělo, na její pevná, pěkně tvarovaná ňadra, nohy, šíjí, záda, břicho, ohanbí, i na její krásnou tvář.

Nemohl od ní odtrhnout oči, ačkoliv věděl, že právě páchá neodpuštitelný zločin proti zákonům mravnosti.

Po chvíli se Sandra oblékla a odešla nic netušíc do domu. Wayn si zhluboka oddychl a vrátil se do hotelu. Toho večera už si netroufl jít do kamenného domu. Měl zážitek, o kterém se mu ani nesnilo. Toužil po ní nyní ještě více, než před tím. Ale báł se, jakmile jí potká, že se jí nebude moci podívat zpřímá do očí...

Sandra Malcolmová byla nešťastná. Raynolds jí stále nadbíhala snažil se vtírat do její přízně a Wildcat se už dlouho neukázal. Napadlo jí, že za ním zajde. Stejně musí dnes do města, protože dostala za úkol koupit kávu.

Bylo vedro k padnutí. Ulice Jenkinsu zely prázdnotou. Sandra nakoupila a prošla ulicí, kde Wildcat bydlel, ale nikde ho neviděla. Bylo jí hloupé jít pro něho až domů, tak šla ulicí zase zpět.

Když procházela kolem hotelu, náhle spatřila Wayne, jak zrovna vychází ven. Netušila, že jí viděl z okna a rychle seběhl dolů, aby jí jako náhodou potkal. Pozdravili se a zastavili oba své kroky.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se vlídně.

„Byla jsem koupit kávu, vy zvědavý cizince!“ řekla kousavě.

„Stále jsem pro vás cizincem?“

„Jistě.“

„To mně mrzí.“

„Proč?“

„Nu, jen tak.“

„Už musím jít.“

„Kam spěcháte, slečno Sandro?“

„Říkejte mi raději slečno Malcolmová.“ zmrazila ho. „Neznáme se tak důvěrně, abyste mne mohl oslovovat křestním jménem...“

„A což kdybychom to napravili a seznámili se důvěrněji... Ve vši počestnosti pochopitelně...“

„A což když o to nestojím?!“

„Hmm...Dobře...Ale neodpověděla jste mi dosud, kam spěcháte,...slečno Malcolmová.“

„Nespěchám příliš, ale nemohu tu přece jen tak postávat na ulici s kdejakým cizincem!“

„Hmm...To máte pravdu...A což kdybych vás pozval na limonádu?“

„Eh,“ ušklíbla se. „K nám do saloonu?“

„Třeba.“

„Otec by vás vyhnal. Máte u nás ještě pořádný vroubek.“

„Nebojím se.“

„Jste troufalý.“

„Možná.“

„Pojďte tedy kus se mnou.“ navrhla mu a dali se společně do pohybu.

„Pozitří je tu opět taneční zábava,“ řekl. „Půjdete?“

„Asi ano, ale vám bych to nedoporučovala.“

„Proč?“

„Zase byste mohl přijít k úrazu...“

„A to by vás mrzelo?“ vyzvídala.

„To by mě bylo úplně jedno, pane.“ řekla chladně.

Mezitím se přiblížili k saloonu, ze kterého právě vyšel Arthur Malcolm. Ostře si Wayna změřil a povídá : „Pane,...neobtěžujte mojí dceru!“ Wayn se zastavil a zabodl do jeho očí své zraky. Chvíli na sebe mlčky hleděli.

„Běžte si po svých.“ ozval se opět Malcolm. Sandra stála mezi nimi a mlčela. Wayn pojednou svraštil obočí, otočil se k Malcolmovi zády a pomalu, bez jediného slova odcházel. Po chvíli se nepatrně ohlédl a uviděl, jak otec vzal dceru za ramena a odvádí jí do saloonu.

Povzdychl si a šel zpět do hotelu. „Nebude to vůbec jednoduché,“ pomyslel si. „Je příliš hrdá a nedostupná...Ale to mě láká tím víc...“

Večer, když Sandra zalehla do postele, myslela na cizince Wayna. Byla na sebe naštvaná. Vždyť jí není nesympatický a přes to ho chladně odbývala. V očích se jí objevily slzy. Nevěděla ale proč. Jsou-li projevem vzteku nad sebou nebo dívčí bezmocností, či momentální lítostí nebo únavou.

Sotva se ale nad tím setkáním zamyslela, došla k závěru, že když ho spatřila, potěšilo jí to a byla dokonce šťastná, že ho potkala, ale navenek se chovala úplně obráceně. Chlad, nezájem a pohrdání z ní jen čišely. Nemohla to pochopit...

Ukázka z knihy: RANČ U HADÍ ŘEKY